

έσκαπτόμουν, θαύρισα και σ' αυτήν, τι ελχα βοή και στις άλλες γυναίκες ή κάτι παραπάνω, κάτι που θα ίκανοποιούσε και τις αισθήσεις μου αλλά και την ψυχή μου την διαραμένη για λίγη απλή και άγνη ευτυχία ; Θά ήθελε ή γυναίκα αυτή να γίνει δική μου, να με ακολουθήσει, όπου και αν πήγαινα, γλυκειά και τρυφερή, υπάκουη και άφοσιωμένη ;

Το τραίνο σταμάτησε άφηρημένος, δέν ελχα καταλάβει την άφριξη μας στο σταθμό τινάχτηκε και με μιάν αυτόματη και γλήγορη κίνηση έβγαλα το κεφάλι μου από το παράθυρο για να ιδώ άκόμη μιά φορά την γυναίκα που ήμουν βέβαιος πιά ότι την άγαπούσα. Βιαστικοί άπ' το τραίνο κατέβαιναν οί έπιβάτες' στά φώτα του σταθμού έβλεπα άνθρώπους να χαιρετιούνται, να φιλοούνται, ν' άλλάζουν, γεμάτοι νευρικότητα, γλήγορες κουβέντες, μισοκοιμένες, μιστοελοιωμένες.

Έδωκα σ' ένα λουστράκι τις βαλίτσες μου και κατέβηκα άπ' το βαγόνι. Κύταξα γύρω μου' αισθανόμουν μιά άκατανίκητη λαχτάρα να την δω τη νύχτα εκείνη, άκόμη μιά φορά. Και την είδα... Πιασμένη από το μπράτσο ενός ώροάιου νέου, με βλέμμα που ξεχειλιζε από σιωπηλή ευτυχία, με τή χείλη όγρ άκόμη από τή φιλία που ελχε δώσει και ελχε δεχτεί, πέρασε από δίπλα μου δίχως ν' άντιληφθει καν την παρουσία μου. "Αθελα τους άκολουθήσει' ένα κάτασπρο άνοιχτό αυτοκίνητο τους περιμενε στην είσοδο του σταθμού. "Ανέβηκαν σβέλοι σάν να πετούσαν, ό νέος έπιασε τό τιμόνι, και τό άσπρο αυτοκίνητο, σάν μεγάλο ξωτικό πουλί, χύθηκε στον σκοτεινό νυχτερινό δρόμο.

Ξαναπήκα στο σταθμό, ελχα πάρει κιάλας την άπόφαση να φύγω. Γιατι θάμεινα στο Κόμο. Κάθησα λίγη ώρα στο μπουφέ. Τό λουστράκι που ελχε κατέβασει τις βαλίτσες λίγο ξαφανισμένο που δέν πήγαινα στην πόλη, με ρώτησε άν έπρεπε να μεταφέρει τά πράματά μου σε κανένα ταξι.

— Θά τή βάλλης στο τραίνο του Μιλάνου, του είπα σ'ε πόνιν ώρα φεύγει ;
— Σε μιάν ώρα, κύριε, μου άπάντησε όχι ξαφανισμένος πιά αλλά κυριολεκτικώς έμβρόντης. Μά δέν θά μείνει ό κύριος στο Κόμο ;
— Όχι.

Δέκα όλόκληρα χρόνια ή ζωή μουάωκε ό,τι μπορεί να δώσει σ'έναν άνθρωπο νέου και πλούσιου.

Ένόμισα ότι ελχε φθάσει επίτέλους ή στιγμή όπου θ' άγαπούσα και εγώ όπως όνειρευόμουν, και όμως ελχα άπατηθεί.

Μόνος μέσ στο βαγόνι που με ξαναπήγαυε στο Μιλάνο κόλλησα τό ζεστό μου μέτωπο και άφηρημένα κυτίατα τις κοιμίες βίλλες που μόλις έξεχωρίζαν στο θαμπό στίγνινό φως.

Μιά άπ' αυτές όλόφωτες, καθρέφτιζε τά φώτα της στα ήσυχα νερά της λίμνης. "Ισως εκεί μέσα να έγευονταν εκείνοι την άγάπη που μέτιστα ελχα ζήτησει εγώ, που μου φάνηκε πως την ελχα τέλος βρει και που την έχανα για πάντα.

Και με μόνη συντροφιά την πικρή μόνωσή μου άσκοπα συνέχισα τό άσκοπό μου ταξίδι.

Κ. Παράσχος

ΠΑΡΧΑΛΙΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
Γ Ρ Α Μ Μ Α

Χαμογλάει φωτόχαρος ό 'Απρί- [λης] γεμάτος από λουλουδα, από μαυρα' τό χελιδόνι άηήουγο στη στέγη με τέχνη ξαναχίτζει τη φωλιά [του].	Με παρχαλιές και κρινά να στολιόση τά βάζα' ένα λευκόμπαλον άρνάκι να πάρης για τη σούβλια, και να [βάρης] κόκκινα ανά πολλά—πολλά, σάν [πρωτά].
--	---

Μεγάλη ή μέρα, με χυμούς μιάς [νιότης] θερμώς ποτίζει όλα' της γής τά [σπλάγγα, μικρή ή νυχτιά, άσημένια άπ' τό [φρεγγάρι σάν τρυφερό,ροζοό κυλάει τραγούδι.	Κι' από ξανθόν, άγρό κερι λαμ- [πάδα μεγάλη σάν τό μπόι μου ν' άγο- [ράσης] και στη μικρή μας έκκλησία να [σώρης] άνωρα, της 'Ανάστασης τη νυχτιά.
--	--

Και φτάνει τό λαμπρό τό Μέγα [Πάσχα με τις άγρες, ασύγκριτες χαρές [του] και πάλι εγώ, Μητέρα μου, μα- [χρώνια σου με ξένους μοναχός, σ' άξενη χώρα.	"Ετσι ή νυχτή μου άντάμα σου, Μη- [τέρα, θά φτερουγά και μιά χροά θά [γνώθη] βαθεία, καθώς' αυτή που στά πα- [λήγά μας της έδινε κρατώντας με άπ'τό χέρι.
--	---

Μην πικραθής' τη μοίρα τους οί [άνθρώποι] με καρτεριά να έπομένουν πρέπει, και δυνατοί σε κάθε χτύπημα της ού βράχοι νάν' στη λύσσα των κν- [μάτων].	Κι' άν ίσως τις θερμές τις προ- [συχές σου ό Πλάστης ό Πανάγιος έδαοκήση και δώση ή εντυχημένη νύθη μέρα που θά βρεθώ στην άγκαλιά σου [πάλι].
---	---

Με' 'Ανάσταση καινούργια, πιά μεγάλην
άπ' όλες θά γιορτάσομε, Μητέρα,
Κι' άγνήν—άγνη τη λειτουργία θαπάμε
να κάνομε που από καιρό έχεις τάμα.
Σπύρος Παναγιωτέπουλος

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΛΕΜΑΝΣΩ

"Η μεγάλη άδυναμία του Κλεμανσώ ήσαν οί πνευματώδεις και οί έτοιμόλογοι άνθρώποι.

Κάποτε, όταν δέν ήταν άκόμη παρά διευθυντής του <Δεσμούτου 'Ανθρώπου> ελχε πάει στο Δικαστήριο για νάκούση τη δημηγορία ενός νεαρού δικηγόρου. "Η δημηγορία αυτή ήταν, ως φαίνεται, θαύμα ρητορικής. Κι' ό Κλεμανσώ ένθουσιάσθηκε τόσο, που, πριν φύγει, πλησίασε τον νεαρό δικηγόρο και του ελπε μ' ένθουσιασμό :

— Μπράβο, νες μου ! "Εχεις μέλλον... "Ελα δώ, να σε σφίξω γάμω στην καρδιά μου.

"Ο νεαρός ρήτωρ όμως, που ήταν αντίθετος πολιτικών φρονημάτων άπ' τον Κλεμανσώ, όπισθοχώρησε και άπήνησεν με μεγάλη έτοιμότητα :

— "Απεχθάνομαι, κύριε, τό κ ε ν ό ν !...

"Ο Κλεμανσώ... ένθουσιάσθηκε με την έξυπνη αυτήν άπάντηση. Κι' όταν, ύστερα από χρόνια, έγεινε πρωθυπουργός, η πρώτη του φροντίς ήταν να καλέση κοντά τον τόν... τέως νεαρό ήδη δέ φημισμένο δικηγόρο, και... να του προσφέρει ένα ύπουργείο !

Γιά την ιστορία, ως αναφέρωμε άκόμη πώς ό δικηγόρος... έδέχθηκε τό προσφερθέν χαρτοφυλάκιο !

***

— Τό επάγγελμα του Νομάρχου έλεγε μιά μέρα ένας συνυπουργός του Κλεμανσώ σε κύκλο φίλων του έχει κοταντήσει ύπό τό σημερινό καθεστώς της πρωθυπουργίας του Τίγριος, πραγματικό μαρτύριο. "Ενα μόνον επάγγελμα ελνε χειρότερο άπ' αυτό.

— Ποιό επάγγελμα ;
— Τό του... ύπουργοΰ !

***

"Ενας ισχυρός «παράγων του κόμματος» επιπέττειται μιά μέρα ξαφνικά τον Τίγο.

— "Αγαπητέ μου Πρόεδρε, έχω ένα παράπονο μαζί σας... Γιατι δέν διαορίσατε τον Ζ... νομάρχη ;...

— Δέν ξέρω. "Υπάρχει όμως κανένας λόγος για τον όποιον έπρεπε να τον έχω διορισει ;
— Βεβαίωτα... ελνε ένας πρώτης τάξεως δημοσίος υπάλληλος άφοσιωμένος στο καθήκον του.

— Δέν ελνε λόγος αυτός. "Ισα ίσα μάλιστα, επειδή άκριβώς ελνε έντιμος υπάλληλος δέν πρόπει να... τον στερηθ ή ύπηρεσία.
— Δέ λέω... "Εν τούτοις όμως, σείς ό ίδιος τό είχατε υποσχεθει στη γυναίκα σου...
— Εγώ ;!...

— Βεβαίως... Σε κάποιο σαλόνι, όπου σας την είχαν συστήσει.
— "Ε, κι' ύστερα ;... Δέ φθάει που τους έχάρισα επί τόσον καιρό την... έλιπία, ζητούν τώρα και ρέστα ;!...

***

Μιά μέρα, στη Βουλή, ό Τίγρις, ξεπατέυε κατά τη συνήθειά του «μύδρους» κατά των αντιπάλων του.

"Ενας βουλευτής όμως της αντίπολιτεύσεως τον δέικοπε συνηγός και δέν τον άφήνε να έξακολουθήση τον λόγο του. "Ο Κλεμανσώ τον παρεκάλεσε να παύση την τακτική του αυτή...
— Μά έχω τό δικαίωμα... έχω κάθε δικαίωμα... άρχισε τότε να κραυγάζη ό βουλευτής.

— "Εχετε όλα τά δικαιώματα του κόσμου, κύριε, άπήνησθε φλεγματονιάτα ό Κλεμανσώ, όχι όμως και τό δικαίωμα να... βγάλετε σείς τον λόγο τον δικό μου !!...

***

"Όταν ό Κλεμανσώ πρωτόγινε πρωθυπουργός, τον κατηγορούσαν για την διοικητική άνικανότητα των συνυπουργών του. "Ο Κλεμανσώ, εις άπάντησιν... πλειοδοτούσε σε κακολογίες έναντιον των συναδέλφων του. Κάποτε, ένας πολιτικός του φίλος, άκούγοντάς τον να εκφράζεται κατά τέτοιο τρόπο, ξεπλάγη για την τώση αυστηρότητά του και δέν έδιστασε να του τό πη.

— Μά είν' ήλίθιοι ! άπήνησεν ό Κλεμανσώ.
— Τόσο του χειρότερο για σας, έσεις φταίτε...
— Πώς ! "Εγώ φταίω γιατί τό τάδε ύπουργός μου (και όνόμασε έναν ύπουργό) είν' ήλίθιος ;
— "Όχι γι' αυτό. Φταίτε όμως σείς που δέν έκάματε ύπουργό ! Γιατι δέν έκάματε μπορείτε να μου πητε ;...

"Ο Κλεμανσώ έμεινε για λίγο καιρό σιωπηλώς κοιτάζοντας τον φίλο του κατάρματα. Κατόπιν έσκασε στα γέλια και του ελπε :
— Μά στο Θεό σας : Μπορούσα να βρω πιά ήλίθιο ;!...

***

"Ο θεατρικός συγγραφέας Φρανσι ντε Κρουασέ, όταν έπρόκειτο να έκδώση τό πρώτο του έργο έπήγε και παρεκάλεσε τον Κλεμανσώ να του γράψη έναν πρόλογο. "Ο Κλεμανσώ όμως που έτυχε να ελνε κείνη την έποχή άπσχολημένος, τον παρεπέμπε στον Μιροπώ, ό όποιος και έγραψε τον πρόλογο στο βιβλίο.

"Υστερ' από λίγον καιρό, ό Μιροπώ τοσκάθηκε με τον νεαρό θεατρικό συγγραφέα. Μιά μέρα συνήνησε στον δρόμο τον Κλεμανσώ, και άρχισε να του παραπονείται σχετικώς.
— Μου ελχεις πεί να του φερθώ σάν να ήταν γιός σου του είπε.
— Γιατι λοιπόν τότε, άπήνησεν άπαθώς ό Κλεμανσώ, δέν του τραβούσες τάφτιά ;!...

